

DANI ROCKHOFF

DEZMOȘTENIȚII

- O poveste despre bani -

TOTAL PUBLISHING

București, 2019

„Am încetat să iubesc necondiționat România, când m-am întors înapoi. S-a petrecut ca într-o iubire, mult idealizată prin depărtare și cu prezența căreia te confrunți din nou, zi de zi. Renunțarea la această iubire totală față de oamenii de aceeași limbă și locurile natale nu s-a petrecut dintr-o dată, deoarece idealismul și optimismul nu te lasă ușor. Nu te lasă nici ambițiile, de a dovedi și de a mai realiza ceva, într-un context părăsit, apoi regăsit. E o nouă provocare, o iei ca atare și ții morțiș să îți arăți ție și celorlalți că ai mai reușit, încă o dată. Dacă ai reușit. Fiindcă reușita depinde de multe, nu doar de bani. Dar și de bani, căci cu ei ne hrănim, ne distrăm, ne amăgim“.

Așa gândea Roza, întoarsă în țară după o vreme. Și doar porniseră, ea și soțul ei Teo, cu atâta elan, înapoi. La un moment dat, își dăduseră seama că Germania nu e un loc pentru ei, pe veci.

– Dar, împreună, vom reuși! se îmbărbătau ei, unul pe altul, privitor la noua aventură.

„Bine zis, împreună“, își continuă ea gândul. „Habar n-are nimeni de ce nervi ai nevoie, ca să te reintegrezi în România, pe care ai părăsit-o cândva, prin anii nouăzeci. Chiar dacă ai mai fost în concediu, asta nu se pune. Atunci, toată lumea-ți zâmbește, că vii cu bani și cu cadouri, iar ei se pot făli cu ce-au primit de la prietenii ori

rudetele din Germania. Nervii te fac să te cerți, iar certurile pot strica o relație. Dacă nu ții bine frâiele relației, ai plecat în doi și riști să rămâi solo, ca efect al stresului de reinserție. La nervi contribuie rude, vecini, străini, foști prieteni și autorități, un alt stil de viață, pe care l-ai uitat demult. Ah... și porumbeii!"

Zilnic face Roza slalom printre excrementele mai vechi sau călduțe, de porumbei. Șobolanii aștia zburători bântuie tot orașul, hrăniți de iubitorii de animale, care nu stau la parter, în mizerie, ci la etaj, de unde le aruncă resturi de pâine, varză și cartofi putreziți.

Dar Roza nu se plânge. E liberă ca pasărea cerului, dacă este să rămânem în registrul înaripat. E liberă de ambiții, de dorințe prea scumpe, liberă să scrie și să citească ce cărți vrea. Pe rafturile bibliotecii, zilnic o așteaptă, cu drag, mormane de cărți. Să fie, oare, destul pentru a fi fericită?

Se pare că nu. Acum o frământă gândul de a lua legătura cu niște rude pe care nu le-a mai văzut demult. Avea încă o socoteală cu ele!

„Al naibii să fie! Niciodată nu găsești, când cauți ceva anume! Prea multe fițuici, prea multe carnețele, toate adunate în prea mult timp”, gândește Roza furioasă, în pragul unei crize de nervi. Casa era încă plină de lucruri înghesuite. Era ticsită de amintiri, de care Roza nu se putea despărți, decât rupându-și o parte din suflet. Nu se putea debarasa de mobile, de tablouri, de cărți, de foi acoperite cu însemnări, de scrisori vechi, trimise cândva în România sau primite de la

cei dragi, în Germania. Nu putea zice adio acestui balast afectiv și basta! Nu încă.

Trei carnete cu adrese și numere de telefon o chinuie acum, încercând să dea de urma unui unchi al său, fratele tatei, pe care nu-l mai văzuse de ani buni. Mare corvoadă! Ah, în sfârșit! Un număr de telefon fix, cu trei cifre, prin centrala telefonică. Centrală? Nu mai există așa ceva de la diluviu, gândește Roza. Ia uite, altul! ăsta parcă mai seamănă cu telefonul contemporan. Tot un număr de fix, scris ordonat, într-un carnețel, de tata, cu mult înainte înainte de a muri chinuit. Să mai fie valabil? Roza nu vrea să riște și apelează la capul-nostru-cel-de-toate-zilele, de pe net. Da, numărul se confirmă în cartea de telefoane virtuală. Însă acum, că a găsit unde să sune, Roza ezită. O năpădesc atâtea gânduri, atâtea nostalgii. O rod și vechi ranchiuni. Încearcă să se scuture de ele când tocmai aude răsucindu-se cheia în ușa. Venea Teo, de la un interviu de angajare.

– Ce faci? o întreabă el, mirat că o vede cu telefonul în mână, în mijlocul canapelei, înconjurată de carnețele și hârțoage vechi.

– Pe naiba fac. Fuck, fuck! Caut de două ore un număr de telefon și abia acum l-am găsit.

– Ce număr? Pe cine ții morțiș să suni? întreabă Teo, cu glas iritat.

– Pe unchiu-meu. Cred că mai trăiește. Dar dacă, Doamne-păzește, nu mai e, găsim noi pe cineva din familie. Mă gândeam că, dacă plecăm spre Brașov, ne-am putea abate din drum, pe la Vatra. Ar fi de

clarificat niște treburi legate de moștenire. Am impresia că rudele l-au tras pe tata în piept.

– Ce vorbești? Așa să fie? Nu-i cam târziu acum, să dezgropi morții, adică niște chestii vechi de familie, legate de bani?

– Nu-i târziu. În afară de asta, înainte să moară, bunica mi-a șoptit la ureche un secret numai de ea știut: unde a îngropat cocoșei de aur, într-o grădină de-a lor. Au ei mai multe grădini, dar hai să vedem dacă e adevărat. Și-atunci am scăpat de griji, chicoțește Roza.

- 2 -

Teo se apropie de ea și o sărută tandru pe gură, puțin rușinat că se gândise la un altfel de telefon, poate secret. Era, de felul lui, cam gelos, fiindcă o iubea pe Roza mai mult ca pe ochii din cap. Era zâna lui cea bună, dar și tovarășul său de drum greu. Privirea îi alunecă peste coapsele ei lungi și dezgolite, aceleași dintotdeauna, în ciuda trecerii unor ani buni de când se cunoscuseră și se îndrăgostiseră la Ulm, orașul farmecelor de pe Dunăre.

Se apleacă peste ea, o răstoarnă blând pe spate și îi șoptește la ureche:

– Am și eu o veste bună, buuună de tot! Roza nu reacționează imediat, înfiorată de contactul cu trupul lui musculos, ușor rotunjit de vreme, și pielea lui, atât de senzuală, mirosind a parfumul știut.

– Ce veste...? apucă ea să îngâne, sufocată de sărutările lui, calde și moi la început, apoi din ce în ce mai înfierbântate.

– Stai, stai! Încearcă ea o slabă amânare, dar Teo era deja în picioare și se descheia la șliț.

– O desfac eu, șoptește Roza, zăbovind o vreme cu mângâieri, sub curea. Apoi Teo o pătrunde, o dată și încă o dată și de încă multe ori, când blând, când sălbatic.

Sunt trupuri goale împrejuru-mi, închipuind o sălbatică sarabandă cu diavolești fioruri, delirează Roza în gând. Mușchi întinși, coapse frumoase, prelungi,

fumegânde, de semizei încinși de dans, de dogoare, de nebunesc miracol al trupurilor dezlănțuite, se clatină cerul, pământul și valea e în convulsii... AAAAAH!... și gândul se ascunde, cutremurat de icnetul, neastâmpărul, zbciumul cărnii fără popas.

Se iubiră până când aerul din gurile lor se împleti într-un abur dens, iar trupurile transpirate se învălmășiră și se contopiră, într-un vaier final, într-un extaz cutremurător. Cerul plesni în mii de scânteii argintii, care se roteau haotic, apoi în cercuri din ce în ce mai mici, concentrându-se în cele din urmă într-un singur punct: policandrul atârnat de tavan.

Teo o mai sărută pe Roza încă o dată, pe sân, apoi sare sprinten în picioare și se duce la baie, fluierând un refren vesel. Era liber și liniștit. Roza cască de câteva ori, savurând momentul cel tainic, de după orgasm. *Se poate compara ceva cu acesta?* Răsucindu-se leneșă pe canapea, simte un foșnet și o slabă înțepătură în picior. Se apleacă să vadă ce o supără. Era bilețelul boțit, pe care scrisese numărul de telefon. Tocmai atunci, aude zgomot mare pe casa scârilor, din bloc.

– Haideți repede jos, că-i prăpăd, inundație mare, striga o vecină, bătând ca disperata pe la uși.

De dimineață începuseră picamerele să spargă asfaltul din ce în ce mai încins, făcând un zgomot asurzitor. Trotuarul din fața blocurilor era praf. S-a meșterit ceva, în ritm de melc, la conductele de apă. Când treaba a fost gata, s-a pus deasupra nisip, în speranța că asfaltul va veni și el, cândva. O conductă groasă stătuse dezgropată zile în șir, cu o gaură cât o piersică. Din ea gâlgâia apa afară, pe lângă un pietroi

proptit deasupra spărturii, în chip de capac. Era praf mult și gălăgie grozavă, cu lucrarea. Dar era în aer și o undă de optimism, de așteptare a ceva mai bun. Iar așteptarea chiar s-a împlinit, în sens invers.

Teo se îmbracă rapid și fuge pe scări. Roza se gândește că, dacă e inundație, poate că se va lua și apa. I s-a mai întâmplat, într-o vară. Prevăzătoare, umple un lighean și o găleată, la baie. Apa era maronie, măloasă. Dar alta, mai bună, momentan nu curgea pe robinet și nu era mult timp de pierdut. Apoi, ea se repede pe scări în jos. La parter, vede lume, adunată ca la urs. Câteva femei, o familie de bătrâni.

– Hai, doamnă, că ne-a inundat beciul, zice moșul.

Oarecum resemnat, începe să turuie despre cum a fost cu inundațiile în bloc acum doi ani, acum trei, ba chiar și acum șapte ani. Altă vecină strigă în gura mare, că ei tocmai i-a plesnit țeava din bucătărie și s-a dus la subsol, să caute un robinet de unde să oprească apa pe scară.

– Mare noroc am avut că l-am găsit, altfel ne trezeam că urcă până-n parter.

Într-adevăr, din țeava de apă caldă montată sub tavanul pivniței comune cu niște vecini, țâșnesc valuri fierbinți, în trombe de nestăvilit, peste roțile de iarnă, aspirator, un calculator mai vechi, un geaman-tan cu haine de iarnă. Vecinii n-au mare lucru acolo: câteva borcane goale, niște lațuri de lemn și vechituri strânse cu anii, de pe vremea lui Ceașcă, doar-doar vor fi bune, cândva, la ceva. Bătrânii mai au și un al doilea beci, de gemuri și murături. Ei au noroc și că

rafturile lor nu sunt plasate în direcția în care țâșnește apa, într-o cascadă nebună.

Însă Rozei i se taie picioarele. Aranjate frumos în cutii, cărți, reviste, bibliorafturi cu documente pe care le adusese din Germania și cărțile tatei, acelea care nu mai încăpuseră în biblioteca de sus, se scaldă sub dușul cel puternic și fierbinte, căruia nu i se găsește leac. Sfidând tromba de apă, Roza se repede la cutii, încercând să le ridice de la pământ și să mai salveze câte ceva. E o încercare disperată. Apa țâșnește cu forță, iar Roza se îneacă în aburul dens. E o încercare aproape inutilă. Cutiile încep să mustească și se lasă într-o rână, din ce în ce mai ude, din ce în ce mai fluide. Prin spărturile din carton încep să se năruie cărți pleoștite, jalnice, pierdute în diluviul din beci.

Roza începe să strige la femeile adunate la spectacol, întrebând dacă a fost chemat vreun instalator sau echipa de intervenții, ca să oprească apa ce amenință să inunde tot subsolul. Președintele asociației de proprietari e plecat la lucru în lume, iar nevastă-sa dă din umeri. Administratoarea de bloc locuiește în altă zonă, deși are în grijă un sfert de cartier. Dacă era în Germania, Roza ar fi știut imediat unde să apeleze. Aici, pe afișier nu se indică nimic. Contract cu vreo firmă de mentenanță blocul nu mai are, deși se pare că a avut. Nu s-au înțeles locatarii între ei, li s-a părut greu să scoată un bănuț în plus, din buzunar.

Situația amenință să scape de sub control, apa riscă să treacă de pragul pivniței și să inunde întregul beci. Atunci se mobilizează și vecinătatea. De pe stradă, de la lucrările cu conducta, sunt aduși niște

muncitori, care se uită, cu mâinile în șold, la dezastru. Apa urcase mai bine de zece centimetri. Nimeni nu știe de unde s-o oprească. Se dă cu presupusul.

– Poate din beciul vecin, se aude un glas.

Aici era o problemă: proprietarul numitului beci locuiește altundeva, iar chiriașa n-are cheile de la lacăt.

– Spargeți lacătul, dacă nu-i altă soluție, propune cineva.

Duduia în chirie este de acord. Însă n-avea ciocan.

– Fugi și caută unul sus, la noi, îi strigă Roza lui Teo, pierdut și el printre aburii tot mai compacți.

Apare, în sfârșit, un ciocan mare. Lacătul vechi nu se opune prea mult. Specialiștii de pe șantier caută locul de unde să oprească apa. Caută e mult zis. Sondează doar cu o lanternă și speculează cam unde ar putea fi robinetul, printr-un maldăr de aparaturi electronice, pline de praf. Sunt patru bărbați, foarte scumpi la vorbă. Și la vedere, căci imediat dispar, lăsând situația tot așa de fierbinte, precum au găsit-o. Udă leoarcă, după involuntara baie de aburi, Roza fuge sus, încercând să sune undeva, pentru a găsi o soluție. O prinde la telefon pe administratoare.

– Dacă spărtura țevii e înainte de contor, nu-i treaba blocului, ci a furnizorului termic din oraș, zice aceasta, cu aplomb.

Îl mai sună pe asigurător, să întrebe dacă paguba o preiau asigurările de locuință.

– Nu, polița este decât pe apartament, beciurile comune din blocuri nu le asigură nimeni, primește Roza răspuns.

– Cum, nu există asigurare de bloc pentru incendii, inundații sau alte calamități? mai încearcă ea, cu gândul la prevențiile obligatorii din Germania.

Asigurări disponibile ar fi fost. Însă ce folos, dacă între locatari nu era consens, i se precizează la telefon.

Roza își aprinde o țigară, de nervi. E learcă de sus până jos. Nu-i nimic. Fuge iarăși jos, la război. Între timp, reapăruseră muncitorii de la canal, însă apa țâșnește din țeavă nestingherită și tot mai turbată, pe cărți.

Nemții au un cuvânt: amok. E o stare în care îți ieși în așa hal din fire, încât faci lucruri pe care nici cu gândul nu le-ai face, în mod normal. Roza simte că o apucă amokul, pe nesimțite, pe nestăpânite. Nimeni n-are o soluție, toată lumea dă din umeri, iar robinetul nu se găsește. Într-un final, după vreo patruzeci de minute de suspans și jacuzzi total, apa e oprită și se așterne o liniște aproape nefirească. Doi muncitori încep să meșterească ceva, zicând că pun țevii un dop. Iar mâine vor veni s-o sudeze, acum fiind peste orele din program.

Până la urmă se răzgândesc și o sudează pe loc. Roza se întreabă dacă este chiar un gest de bunăvoință sau treaba e în atribuția lor. Află apoi, cu chiu cu vai, numele firmei. Unul dintre muncitori cata-dicsește să sune dispeceratul, de pe telefonul său propriu. Numărul nu vrea să-l divulge, de parcă e „la secret”. Roza discută cu dispecera și află că angajații erau ai centralei termice și că au intervenit pentru că era țeava ei. A ei, a centralei, care a fost de stat, iar acum s-a privatizat. Pentru pagubele produse de

inundație „se poate face reclamație”, care va fi soluționată cândva. Când și cum, dispecera nu știe.

Lumea se risipise, muncitorii pleacă și ei, la fel de taciturni precum veniseră. O vecină rămasă pe câmpul de bătlie zice că din conducta spartă de pe stradă, cursese apă, anterior, vreo două zile. Oare cine o va plăti? Mereu se înlocuiesc conducte în oraș, mai mari sau mai mici. Probabil, cu pagube colaterale, ca acelea de față.

– De vină e porul, află ulterior Roza, de la un specialist.

Adică porul din țeava plesnită în beci, care ar fi cedat presiunii. O țeavă defectă, o țeavă rebut, învelită bine în cochilia de vată cu aluminiu, ca să nu se prindă clientul plătitor de defectele ei. Iar inundațiile, ca un făcut, în primăvara aceasta se țin lanț. În subsolurile blocurilor, la o ploaie mai aprigă, multe țevi picură la încheieturi. Dacă s-ar fi uitat de la început mai atent la ele, Roza s-ar fi lecuit definitiv să mai depoziteze cărți în beci.

Acum însă ea se uită cu jale la efectele diluviului subteran. Scăpaseră câteva cărți: un ghid ilustrat al Londrei și un *Style Guide* pentru jurnaliști; *Jurnalul de la Păltiniș* al lui Liiceanu și *Germania se dezintegrează* a lui Thilo Sarrazin; *Seismograme* de Monica Lovinescu și John Cawelti, *Adventure, Mystery and Romance*. *Oxford Dictionary of Quotations* și un album despre Japonia; *Destiny* de Tim Parks și *Managementul instituțiilor de presă*, de la Polirom. Intactă era o Biblie ilustrată, scoasă de Merian. Iar cu picioarele ude s-a scos *Crimă și pedeapsă*, a lui Dostoievski.